

Пролог

Десять років тому

- Коли ви востаннє бачили Джозефіну Блайт?
- Будь ласка, уточніть ваші дані!
- У якому стані вона була?
- Їй погрожували?
- Чи є підозри, що її хтось міг викрасти?
- Як довго ви знаєте Джозефіну Блайт?
- Як ви описали б ваші стосунки із Джозефіною?

У кімнаті для допитів поліційної дільниці Чарлстона я відповідала на всі запитання правдиво, наче робот, що зливає збережені дані. Офіцер провів рукою по своїх широких грудях. Здавалося, зміну моєї інтонації та відсутній погляд він помилково сприйняв як хвилювання через мою подругу й одразу ж знизив голос. У той момент я була просто хорошою актрисою. Боялася, що мене знудить прямо на порожній напольований стіл вусатого офіцера. Диктофон

переді мною блимав червоним, наче бомба, детонатор якої вже активовано. Одначе граната давно вибухнула. Джозі зникла. Понад двадцять чотири години від неї і звістки не було. І все, про що я могла думати, все, що хотіла знати, це те, чи зникла моя таємниця разом із нею, чи не стане тепер усе явним. Я вже навіть не знала, чого хочу. Зниклий друг за зниклу таємницю. Або таємниця, яка б уже не була таємницею, і Джозі знову з'явилася. Джозі, яка перетворила б мою таємницю на нестерпну правду.

Офіцер подивився на мене, ніби хотів щось уточнити. Я проігнорувала його останнє запитання.

— Будь ласка, заспокойтеся. Що більше подробиць ви згадаєте про вчорашній день, то більше шансів знайти вашу подругу.

Увійшла висока струнка жінка, поставила переді мною склянку води та крадькома подала серветку, яку я залишила на столі недоторканою. Я так хотіла, щоб моя душа була настільки ж білою, як і цей маленький прямокутник переді мною. Голова була важкою. Руки — напруженими, шкіра — потрісканою і сухою. Сухою, як і мої щок. Адже я не плакала б. Ніколи.

— Спробуйте, — знову сказав офіцер.

Так, я спробувала. Настільки, що відчула жар, для якого моя світла шкіра створена не була. Своїм внутрішнім зором я бачила, як Ейвері шукає поглядом Джейка. Або Джозі. Можливо, навіть обох. Ейвері, яка стояла навшипінках і дивилася на бар.

Я могла уявити тонку плівку поту на лобі Лі, відчувати, як кутики моїх губ мимоволі стискаються в тонку, злу

посмішечку, коли думаю про Джозі. Відчуваю смак солодкого диму гашишу на язикі і краєм ока помічаю, як бар'єрна стрічка злегка погойднується на вітрі, перш ніж ніжна хвиля перетворюється на гучний шелест. Згодом стрічки розірвалися, ніби хотіли сказати нам: ви зараз теж так почуваетесь. Різниця в тому, що я вже до цього навмисно розірвала стрічку зв'язку з дівчатами. Ні, це була не я, а Джозі. Взагалі-то, все це було виною Джозі.

— Що ви маєте на увазі? У чому Джозі винна? — запитав мене глибокий голос.

Я підвела очі, кліпнула і зрозуміла, що вимовила цю думку вголос. Не дивлячись на офіцера, глянула в низьке вікно на подвір'я будівлі поліції Чарлстона.

— Я цього не казала, — пробурмотіла я.

Чоловік зітхнув і спробував знову.

— Отже, ви всі разом були на фестивалі, міс Вайт. І ви не розходилися? Хто першим помітив зникнення міс Блайт? Зосередьтеся.

Здавалося, ніби вчорашній день був ціле життя тому, ніби це сталося на іншій планеті, з іншою людиною. І водночас, як це не парадоксально, мені здавалося, що я досі там. У паралельному всесвіті, у якому Джозі танцювала на лузі, її вродливе обличчя — далеке й нерозбірливе — відбивалося в моїх думках. Я видихнула та присіла. Цілком можливо, що ми взагалі більше ніколи не побачимося.

Я зробила глибокий вдих.

— Так, ми всі там були. Ми танцювали, а Джозі була в барі, та у якийсь момент вона зникла. Здається, Ейвері перша запитала про неї.

— Міс Вінтер?

— Так. Так, так, це була Ейвері, і... Лі ще видала дивний коментар про те, чому з усіх людей саме Ейвері запитала, де Джозі. Адже перед цим вони сильно посварилися.

Офіцер звів густу посивілу брову. Він зацікавився. А я помилилася.

— Я хочу піти додому. Я сказала все, що можна було сказати. Видно, вона просто втекла, чи не так?

— Тут я не впевнений, міс Вайт. Знаєте, здебільшого все не так, як здається.

Ні, це був не той випадок. І вже ніколи таким не буде. Якщо Джозі могла зникнути, значить, це також могло зникнути. Мусило.

1

— На озері Мосс знайшли жінку.

Слова Одіни просочуються крізь мою втомлену голову, як сипкий пісок, не прилипають, а приглушуються хвилями страху, перекошуються, губляться і змішуються з іншими думками. Одіна розбудила мене, погляд на будильник на тумбочці підказує, що зараз п'ята ранку.

Поки Одіна розповідає, згадую Кірсу Дженсен, одну з тих нерозкритих справ про зникнення людей за останні кілька років.

Вона зникла під час верхової їзди. Очевидці повідомили, що бачили, як вона розмовляла із чоловіком на білій машині. Схожість зі зникненням Джозі вражає, навіть якщо випадки й не пов'язані. І все ж щоразу, коли я сідаю у свій білий «мерседес», думаю про тих двох дівчат, які так і не повернулися.

На іншому кінці лінії Одіна терпляче чекає відповіді, поки в моїй голові пролітають різноманітні неупорядковані думки. Розмірковую про допит у поліційній дільниці,

бачу сині кінчики волосся Джозі, нашу суперечку в гостьовому туалеті Seasons.

— Ти можеш повторити? Будь ласка, я не впевнена, що зрозуміла тебе правильно.

Одіна застогнала. Не через нетерпіння, радше тому, що їй доводилося повторювати сказане.

— Тіло жінки знайдено на озері Мосс, — і після короткої хвилини мовчання додає: — Це може бути Джозі.

Мої груди — бетоновоз вагою в тону, мої ноги занадто слабкі, щоб витримати вагу тіла. Тягар давньої провини. Усі справи про зникнення людей, за якими я стежила впродовж багатьох років, усі блоги, які читала, відгуки родичів, які поглинала. Ніщо з цього не підготувало мене до цього моменту. Адже, якщо чесно, я завжди вірила, що Джозі просто не буде. Як Кірси Дженсен, Рут Вілсон, Крістін С্মарт, Конні Конверс... Той факт, що Джозі знайдуть мертвою в болотистому озері, здається трейлером горор-фільму, а не жорстокою реальністю.

Ми з Одіною певний час дихаємо одна однієї у слухавку. Між нами зависло багато питань. Припускаю, що Ейвері вже знає. Оскільки, відколи вона на острові, вони з Одіною, підіймаючи пил, зігріли свою дружбу. Лі на Гаваїях також уже посвятили? Чи потрібно нам, колишнім подругам, об'єднатися через цю жадливу подію? Чи, якщо це справді тіло Джозі, минуле остаточно й повністю поховано.

— Де ти? — запитую, дивлячись на свої білі пальці. Усе навколо мене біле: блискучий хром, велика полірована плитка, безсмугові поверхні вікон раптом стали надто

яскравими. Надто чистими. Вони не підходять для такого моменту, як цей.

— Ми з Ейвері їдемо туди.

Вона не просить мене приїхати, але однаково без вагань кажу:

— Я їду з вами.

Це не просто пропозиція, а твердження. Я захотіла негайно забрати ці слова назад. Що мені там робити?

— Гаразд, — каже Одіна, і ми кладемо слухавки. Й обидві, мабуть, зітхаємо з полегшенням.

Я не мушу їхати з ними. Я навіть не хочу. Ніхто не змушує мене їхати перетинати міст, що веде на прибережні острови, і йти до того клятого озера. Я встаю, ніби мною керують пультом, заходжу в гардеробну, витягаю блузку та джинси, одягаю їх і хапаю ключі від машини. Вмикаю сигналізацію, налаштовую кондиціонер на 18 °C і зачінаю за собою двері. Надворі прохолодний вітерець обвіває мою шкіру. Мені варто було б одягнути піджак. Ненадовго задумавшись про те, щоб повернутися, вирішила не робити цього. Така рань, що ранковий туман іще не розвіявся і тягнеться ніжною пеленою аж до пляжу, де зникає над морем, щоб стати одним цілим з ним, хмарами й нескінченною темно-блакитною порожнечою. За ним ховається теплий сонячний день. На сходах, що ведуть до гаража перед будинком, доводиться триматися за поручні. Мої думки туманні, як і все навкрути. Вони плутаються між тоді й тепер. Між катастрофічним вечором, який був лише логічним наслідком набагато значно катастрофічніших речей, і життям, яким я живу зараз. Я зупиняюся, кручу в руках